

Franciszek Karpiński (1741-1825), *Polanka* (fragment)

W końcu szerokich równin, gdzie się woda sączy,
Którą z odległych wiader Wisła z Narwą łączy,
Jest miejsce, któremu się uśmiecha fortuna,
Owieczki tam wydają nadobniejsze runa,
Bydło przynosi z pola pełniejsze wymiona,
Ziemia z wysoką lichwą powraca nasiona,
Pszczoła obficiej robi miód droższy niż złoto,
Pasma rolnicze ciągnąć nie spieszy się Kloto,
A kmiotek często indziej smutny i ponury
Tu wszystkie wesołością przechodzi Mazury.
Nie z najlepszości gruntów ta pomyślność płynie.
Nie zawsze w tej wesele mieszkało dziedzinie;
Lecz wspaniałością może przechodzący pany,
Nowe tych dóbr właściciel uczynił przemiany.
On tu pierwszy, zwracając swą względność na chaty,
Do ludzkiej wzniosł godności podłych zwierząt braty;
On im wolności, on im przemysłu udziela;
Nie tyrana, lecz maja w panu przyjaciela.

Aby przeczytać pełną wersję publikacji kliknij [tutaj](#).